

Марко Балабановъ се родилъ въ Клисурѣ (въ Румелия) въ 1837 година; отъ малтъкъ той отишелъ въ Цариградъ да се учи. Като изучилъ това, което можало да се научи въ оная епоха въ училищата на оттоманската столица, той отишелъ въ Парижъ, гдѣто постъпилъ на юридическия факултетъ. Послѣ като получилъ диплома *licencié en droit*, той се върналъ въ Цариградъ и станалъ тамъ адвокатинъ. Въ епохата на расправинтъ между българския екзархатъ и гръцката цариградска патриаршия, Балабановъ приелъ участие и енергично поддържалъ правата, възстановението на които искали прѣдставителитѣ на българската църква; тъй като българитѣ въ онова врѣме биле турска рая, то тѣхния екзархъ се считалъ въ сѣщото врѣме и гражданска глава на българската нация.

Въ 1875 г., когато блѣснало първото възстание въ Херцеговина и дало сигналъ за пробужданіе на балканскитѣ народи и за исканіе възстановението правата на угнетенитѣ, Балабановъ издавалъ вѣстникъ *Вѣкъ*, който възбуждалъ патриотизмъ и статиитѣ му произвели голѣмо впечатлѣніе въ България.

Когато билъ назначенъ секретаръ на българския синолъ, той показалъ своитѣ способности въ заблѣжителни работи: той прѣвъсходно съставлявалъ мемуари по гръцки. Въ свободно врѣме той прѣвелъ на български „Скжперника“ отъ Мольера, който наредилъ споредъ нравитѣ на своитѣ съграждани, и „*Maître au Diable*“ отъ Жоржа Занда. Въ 1869 г. той напечаталъ въ Парижъ, безъ да се подпише, малко едно съчинение подъ название „*Les Turcs en Bulgarie*„.

Въ 1876 г. когато Гафизъ-Паша и софійския губернаторъ Мацгаръ-паша потыкали съ нечута жестокость възстанието на нѣколко българи и позволили безжалостно да избиятъ жителитѣ на Златица и Утлукюю, които прѣбрали възстаницитѣ, — Балабановъ, заедно съ Цанкова, билъ испратенъ отъ екзархията въ Европа да исходатайствуватъ за намѣсване кабинетитѣ на великитѣ държави. Като пристигнали въ Лондонъ, двамата депутати напечатали една малка брошюрка, подъ заглавие „*La Bulgarie*“, която развълновала общественното мнѣніе